

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobce: **H. M. C.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátkou JUDr. Bc. Marcelou Lafek
sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného

takto:

I. Žalovaný **je povinen** vydat do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnutí v řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty, vedeném pod č. j. X.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 17 210 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky JUDr. Bc. Marcely Lafek, sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha.

Odůvodnění:

I. Shrnutí obsahu podání účastníků

Žaloba

1. Žalobce se žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti podle § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), již se dle jeho tvrzení dopouští žalovaný v řízení o jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty, vedeném pod č. j. X. Žalobce uvedl, že žádost podal dne 10. 6. 2024, žalovaný ji rozhodnutím ze dne 26. 8. 2024 zamítl, avšak toto

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

rozhodnutí zrušila rozhodnutím ze dne 21. 11. 2024 Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále „Komise“). Po marném uplynutí lhůty k vydání rozhodnutí po vrácení věci žalobce dne 27. 3. 2025 požádal Komisi o uplatnění opatření proti nečinnosti. Ta dne 25. 4. 2025 přikázala žalovanému vydat rozhodnutí ve věci do 60 dnů od seznámení žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí.

2. Podle žalobce je však opatření Komise neurčité, staví jej do právní nejistoty ohledně data vydání rozhodnutí a činí lhůtu pro vydání rozhodnutí závislou na úkonu, jenž má uskutečnit nečinný žalovaný, čímž je žalobci upíráno právo na soudní ochranu, neboť není zřejmé, k jakému datu může účinně žádat soud, aby zjednal nápravu. V případě, že by byla lhůta stanovena od vydání opatření proti nečinnosti, bylo by nepochybné, do jakého data musí žalovaný rozhodnout. Takto stanoveným způsobem však není jisté, kdy lhůta uplyne.
3. Současně se podle žalobce jedná o lhůtu prodlouženou neúměrně, neboť žalovaný sice zašle výzvu k seznámení se s podklady, kde však poskytne zpravidla deset dní pro využití práva, a tudíž i kdyby snad žalovaný reagoval okamžitě, je lhůta stanovená Komisí (která je sama o sobě nepřiměřeně dlouhá, neboť po rok trvajícím řízení dává žalovanému totožnou lhůtu jako při podání zcela nové žádosti) prodloužena o dalších deset dní. Není tedy 60denní, ale (minimálně, tedy neurčitě) 70denní. Opatření Komise proti nečinnosti tak podle žalobce nevedlo a nemůže vést k nápravě závadného stavu, a proto požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí v předmětné věci do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Stanovisko žalovaného

4. Žalovaný požadoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že nebyl a není nečinný, neboť mu stále běží Komisí stanovená lhůta, která je přiměřená. Obsah správního spisu svědčí o tom, že žalovaný činí další nezbytné úkony za účelem zjištění informací potřebných k rozhodnutí, konkrétně dne 22. 5. 2025 provedl výslech žalobce a dne 2. 6. 2025 zaslal jeho právnímu zástupci výzvu k seznámení se s podklady, přičemž této možnosti může žalobce využít do 10 dnů od doručení výzvy. Dále žalovaný namítl, že žaloba postrádá bližší konkretizaci a argumentaci tvrzené nečinnosti, neboť je její obsah založen jen na tvrzení, že je žalovaný nečinný a na polemice s lhůtami.

Replika žalobce

5. Žalobce v replice s odkazem na § 169t odst. 6 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), uvedl, že vrátila-li Komise žalovanému věc k dalšímu rozhodnutí dne 21. 11. 2024, uplynula mu lhůta k vydání rozhodnutí dne 20. 1. 2025, takže již byla překročena více než trojnásobně. Skutečnost, že žalovaný nyní činí v řízení úkony, není sice pro posouzení nečinnosti nijak významná. Dále odkázal na rozsudky, v nichž soudy řešily přiměřenost délky lhůty stanovené opatřením proti nečinnosti. Za zásadní označil skutečnost, že rozhodnutí nebylo vydáno v řízení zahájeném podáním žádosti před více než rokem, přičemž řadu úkonů již žalovaný provedl před vydáním prvního rozhodnutí. Naopak po vrácení věci Komisí dne 21. 11. 2024 neučinil žalovaný až do konce nové 60denní lhůty žádný úkon, až měsíc po jejím uplynutí vyzval žalobce k doložení dalších, pro posouzení žádosti irelevantních dokumentů, čemuž tento vyhověl, a následně jej více než čtyři měsíce po uplynutí zákonné lhůty a s měsíčním předstihem předvolal k výsledku. Opatřením proti nečinnosti pak byla stanovena lhůta, jejíž počátek byl navázán na seznámení s podklady, což je úkon, který správní orgán nařizuje v případě, že hodlá žádost zamítnout. Žalobce má za

to, že počátek lhůty byl stanoven neurčitě a není zřejmé, kdy lhůta uplyne. Současně je podle něj lhůta 60 dní nepřiměřeně dlouhá. Opatření proti nečinnosti bylo vydáno 25. 4. 2025 a výzva k seznámení byla doručena právní zástupkyni až 4. 6. 2025. Takové opatření proti nečinnosti naprosto postrádá smysl, když je dáno na vůli správního orgánu, kdy vyzve k seznámení s podklady, a když správnímu orgánu dává dalších minimálně 90 dní k rozhodnutí.

II. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud rozhodoval o žalobě v souladu s § 81 odst. 1 s. ř. s. na základě skutkového stavu zjištěného ke dni vydání svého rozhodnutí, a to bez nařízení ústního jednání za splnění podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s.
7. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.*
8. Námitku žalovaného, že žaloba postrádá bližší konkretizaci tvrzené nečinnosti, neboť je její obsah založen jen na tvrzení, že je žalovaný nečinný a na polemice s lhůtami, nepovažuje soud za důvodnou. Podaná žaloba obsahuje vyličení rozhodujících skutečností ve smyslu § 80 odst. 3 písm. b) s. ř. s., neboť žalobce tvrdí, že v řízení o jeho žádosti, které označil konkrétní spisovou značkou, uběhla žalovanému zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí, a dále argumentaci zpochybňující přiměřenost další lhůty, kterou žalovanému opatřením proti nečinnosti poskytla Komise, což jsou skutková tvrzení, která jsou z pohledu § 79 odst. 1 s. ř. s. pro posouzení věci relevantní a zcela dostatečná.
9. Dále se soud zabýval včasností žaloby.
10. Podle § 80 odst. 1 s. ř. s. *žalobu lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.*
11. Podle citovaného ustanovení se běh lhůty pro podání žaloby odvíjí od lhůty určené pro vydání rozhodnutí, je-li tato stanovena zvláštním zákonem. V posuzovaném případě tomu tak je, neboť podle § 169t odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců rozhodne žalovaný o žádosti o vydání zaměstnanecké karty ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti, resp. ve lhůtě 90 dnů ode dne podání žádosti ve zvlášť složitých případech.
12. Z obsahu správního spisu vyplývá, že řízení o vydání zaměstnanecké karty bylo zahájeno podáním žádosti žalobcem dne 10. 6. 2024, dále že rozhodnutím ze dne 26. 8. 2024, č. j. X žalovaný žádost žalobce zamítl a že Komise rozhodnutím ze dne 21. 11. 2024, č. j. X rozhodnutí žalovaného zrušila a vrátila mu věc k novému projednání.
13. Již z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ans 6/2009-82 plyne, že pokud je rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a věc je mu vrácena k novému projednání a rozhodnutí, běží lhůta pro rozhodnutí správního orgánu znovu ode dne právní moci zrušujícího rozhodnutí. Byť tedy správní orgán I. stupně nezahajuje nové správní řízení, ale pokračuje v řízení již zahájeném, je třeba pro účely posouzení lhůty k vydání rozhodnutí vycházet z toho, že lhůta běží znovu ode dne právní moci zrušujícího rozhodnutí (srov. též rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2011, č. j. 2 Ans 11/2011-95).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

14. V posuzované věci nelze z obsahu správního spisu pro absenci dokladů ověřit, kdy bylo rozhodnutí Komise ze dne 21. 11. 2024 žalobci doručeno, soud proto vycházel z žalobcova tvrzení, že jeho zástupkyni bylo toto rozhodnutí doručeno dne 21. 11. 2024, a tudíž téhož dne (viz § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) nabylo právní moci. Žalovanému tak počala běžet nová lhůta k vydání rozhodnutí o žádosti žalobce dne 22. 11. 2024, tj. dem následujícím po dni nabytí právní moci rozhodnutí Komise. Základní 60denní lhůta pro vydání rozhodnutí podle § 169t odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců pak žalovanému marně uplynula dne 20. 1. 2025 a prodloužená 90denní lhůta (pokud by soud o věci uvažoval jako o zvlášť složité) dne 19. 2. 2025. Žalovaný však dosud (soud ověřil stav ke dni vydání rozsudku) rozhodnutí nevydal. Lze proto uzavřít, že žaloba doručená soudu dne 9. 5. 2025 byla podána včas, neboť byla podána v jednoroční lhůtě podle § 80 odst. 1 s. ř. s., plynoucí ode dne marného uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí, tj. od 20. 1. 2025, resp. 19. 2. 2025. Posledním dnem pro podání žaloby by byl den 20. 1. 2026, resp. 19. 2. 2026.
15. Dále se soud zabýval přípustností žaloby.
16. Podle výše citovaného § 79 odst. 1 s. ř. s. je podmínkou přípustnosti žaloby bezvýsledné vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Žalobkyně prostředek obrany vyčerpala podáním žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu, již Komise svým opatřením ze dne 25. 4. 2025, č. j. X vyhověla tím, že podle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu přikázala žalovanému, aby ve věci vydal rozhodnutí do 60 dnů od seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí.
17. Z obsahu spisu (výzvy a doručenky) vyplývá, že dne 2. 6. 2025 bylo zástupkyni žalobce doručeno oznámení žalovaného z téhož dne, č. j. X, jímž tento žalobci podle § 36 odst. 3 správního řádu sdělil, že již shromáždil potřebné podklady k rozhodnutí o jeho žádosti a že žalobce má možnost se ve lhůtě deseti dnů od doručení této výzvy s těmito podklady seznámit.
18. Spor mezi účastníky panuje o tom, zda lze popsané vyčerpání prostředku ochrany proti nečinnosti považovat za popsaných skutkových okolností za bezvýsledné. Žalovaný zastává názor, že nikoli, neboť mu dosud běží lhůta, v níž mu bylo Komisí přikázáno ve věci rozhodnout (lhůta 60 dnů běžící až od seznámení se žalobce s podklady rozhodnutí, k čemuž mu byla poskytnuta lhůta do 12. 6. 2025), podle žalobkyně se však o bezvýsledné vyčerpání jednalo, neboť Komisí určená lhůta k rozhodnutí byla stanovena neurčitě a ve zcela nepřiměřené délce.
19. Rozšířený senát NSS v minulosti při výkladu § 79 odst. 1 s. ř. s. dospěl k závěru, že nebyla-li podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředku k ochraně proti nečinnosti splněna již v okamžiku podání žaloby na ochranu proti nečinnosti, bylo nutné takovou žalobu jako nepřípustnou odmítnout, přičemž k případnému dodatečnému splnění této podmínky v průběhu řízení před soudem nebylo možné přihlížet (viz bod 25 rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne rozsudek ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015-59, č. 3409/2016 Sb. NSS).
20. Tento výklad byl nicméně překonán nálezem Ústavního soudu ze dne 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3523/20, v jehož bodě 55 Ústavní soud uvedl, že absence bezvýsledného vyčerpání prostředku ochrany proti nečinnosti je odstranitelnou překážkou věcného rozhodnutí o žalobě, přičemž doloží-li v této lhůtě žalobce soudu, že prostředek podal, musí soud vyčkat, zda bude či nebude bezvýsledně vyčerpán. Současně přitom v bodě 54 tohoto nálezu Ústavní soud uvedl, že bezvýslednost vyčerpání nastane až prvním dnem po konci opatření

proti nečinnosti určené a marně proběhlé lhůty, jde-li o lhůtu přiměřenou (zvýrazněno krajským soudem).

21. Na uvedený nálezn Ústavního soudu navázal ve své judikatuře NSS. V bodě 43 rozsudku rozšířeného senátu ze dne 2. 2. 2023, č. j. 2 As 21/2020-34, č. 4453/2023 Sb. NSS, NSS uvedl, že podmínka bezvýsledného vyčerpání opravných prostředků by byla splněna i tehdy, byla-li by lhůta stanovená nečinnému správnímu orgánu k vydání rozhodnutí nepřiměřená. Současně uvedl, že je-li námitka nepřiměřenosti takové lhůty vznesena, soud se s ní musí nejprve vypořádat, a teprve shledá-li takovou lhůtu přiměřenou, vyčká jejího uplynutí (viz bod 18 rozsudku NSS ze dne 21. 4. 2022, č. j. 2 Azs 248/2021-34, a body 20 a 21 rozsudku NSS ze dne 27. 10. 2022, č. j. 1 Azs 171/2022-54). Nezkoumá-li soud přiměřenost takové lhůty, zatíží podle NSS své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (viz bod 19 rozsudku č. j. 2 Azs 248/2021-34 a bod 22 rozsudku č. j. 1 Azs 171/2022-54).
22. Krajské soudy následně ve své praxi dospěly k závěru, že uloží-li nadřízený orgán vydat rozhodnutí v nepřiměřené lhůtě, může žalobce bez dalšího podat nečinnostní žalobu, neboť jde z hlediska ochrany jeho práv v podstatě o shodnou situaci, jako když správní orgán na žádost o opatření proti nečinnosti v zákonné lhůtě nijak nezareaguje (viz rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2023, č. j. 5 A 54/2022-37, a ze dne 18. 7. 2023, č. j. 10 A 81/2023-32, popř. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2022, č. j. 51 A 24/2022-35, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 8. 4. 2025, č. j. 51 A 5/2025-32).
23. Při zkoumání přiměřenosti lhůty stanovené nadřízeným správním orgánem musí podle NSS vzít soud v potaz jednak to, že žalovanému již uplynula zákonná lhůta k vydání rozhodnutí, a dále pak zohlednit dobu, po kterou nadřízenému správnímu orgánu trvalo vyřízení podnětu k přijetí opatření proti nečinnosti. Stanovená lhůta by přitom měla být podstatně kratší než lhůta stanovená zákonem; lhůtu o stejné délce lze akceptovat jen ve výjimečných případech (viz bod 21 rozsudku č. j. 1 Azs 171/2022-54). Měřítkem přiměřenosti může být rovněž obsah opatření proti nečinnosti, fáze řízení, v níž bylo vydáno, jakož i postup žalovaného správního orgánu po vydání opatření proti nečinnosti nadřízeným orgánem (viz bod 48 rozsudku rozšířeného senátu č. j. 2 As 21/2020-34).
24. V projednávané věci žalobce námitku nepřiměřené délky v žalobě uplatnil (viz výše), a proto se jí soud zabýval. Komise určila žalovanému lhůtu pro rozhodnutí v délce 60 dnů od seznámení žalobce s podklady rozhodnutí, aniž volbu délky jejího trvání jakkoli zdůvodnila.
25. Před samotným posouzením přiměřenosti délky uvedené lhůty ale musí soud ve shodě s žalobcem označit za vysoce problematické, že Komise navázala počátek běhu této lhůty na okolnost, jejíž uskutečnění bylo jednak plně v dispozici žalovaného, neboť bylo zcela na jeho uvážení, kdy vyrozumí žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, a současně na okolnost, o níž vůbec nebylo jasné, zda vůbec nastane, neboť s ohledem na formulaci příkazu Komise, aby žalovaný vydal rozhodnutí „do 60 dnů od seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí“, by v případě nevyužití tohoto práva žalobcem předmětná lhůta vůbec nezačala běžet.
26. Za nepřiměřenou pak považuje soud stanovenou 60denní lhůtu z několika důvodů.
27. Z obsahu prvního rozhodnutí žalovaného ve věci ze dne 26. 8. 2024 krajský soud zjistil, že žalovaný zdůvodnil nevydání zaměstnanecké karty žalobci tím, že jeho pobyt není v zájmu

České republiky, neboť z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. plyne, že v zájmu ČR je, aby sem přicházeli noví zaměstnanci z Vietnamu v omezeném počtu a ve specifických profesích vyžadujících vysokou kvalifikaci. V případě žalobce ale žalovaný zjistil, že žalobce požádal u Zastupitelského úřadu v Hanoji o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, přičemž tvrdil, že hodlá na území ČR studovat akreditovaný studijní obor veřejné vysoké školy v českém jazyce a za tím účelem nejprve absolvuje přípravný jazykový kurz češtiny na Institutu jazyků Vysoké školy báňské – Technické univerzity Ostrava. Povolení za účelem studia získal od 4. 5. 2023 do 31. 12. 2023, a poté mu bylo prodlouženo do 30. 9. 2024. Do ČR přicestoval 26. 4. 2023. Po úspěšném absolvování jazykového kurzu však žalobce dne 10. 6. 2024 podal žádost o vydání zaměstnanecké karty pro výkon málo kvalifikované práce prodavače smíšeného zboží a na žádnou vysokou školu nenastoupil. Na základě uvedených zjištění pak žalovaný uzavřel, že nedošlo k naplnění původně deklarovaného účelu pobytu, za kterým byl žalobci povolen vstup a pobyt na území ČR, tj. studium vysoké školy, a tudíž není v zájmu ČR vydat mu pobytové oprávnění, o které by jako občan Vietnamu nemohl požádat u Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji. Komise pak rozhodnutí žalovaného zrušila svým rozhodnutím z 21. 11. 2024 s odůvodněním, že jeho úvahy o nenaplnění účelu pobytu žalobce a jeho nepokračování ve studiu se neopírají o dostatečná skutková zjištění a jsou zpochybněny žalobcem podanou žádostí ze dne 18. 9. 2024 o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Uložila proto žalovanému na základě aktuálního skutkového stavu posoudit otázku naplňování účelu pobytu spočívajícího ve studiu a zhodnotit slučitelnost studia jako hlavního účelu pobytu a požadovaného zaměstnání.

28. Jak již soud uvedl výše, nová lhůta pro vydání rozhodnutí „v druhém kole“ běží správnímu orgánu I. stupně již od právní moci kasačního rozhodnutí, což bylo v posuzované věci od 21. 11. 2024. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaný učinil v rámci této lhůty první úkon ve věci až 7. 1. 2025, a to dotaz na Fakultu strojní Vysoké školy báňské – Technické univerzity Ostrava, zda žalobce nastoupil ke studiu a zda jeho studium trvá, načež obratem obdržel odpověď, že žalobce nastoupil do 1. ročníku bakalářského studia a aktivně studuje dle rozvrhu. Následně žalovaný začal zjišťovat další podrobnosti o průběhu žalobcova studia dalším dotazem na uvedenou vysokou školu ze dne 17. 1. 2025, poté dne 6. 2. 2025 zaslal výzvu žalobci k součinnosti, v níž se jej dotázal na podrobnosti jeho příjezdu do ČR a nástupu do jazykového kurzu a účel pobytu od dokončení jazykového kurzu do nástupu na vysokou školu, následně dne 13. 3. 2025 a dne 24. 3. 2025 znovu zaslal žádost vysoké škole o sdělení dalších detailů o plnění studijních povinností žalobcem a dne 1. 4. 2025 předvolal žalobce k výsledku na den 29. 4. 2025, přičemž na žádost žalobce termín výsledku následně posunul na den 22. 5. 2025. Dne 2. 6. 2025 pak žalovaný zaslal žalobci výzvu k seznámení s podklady rozhodnutí, k čemuž žalobci stanovil lhůtu 10 dnů od doručení výzvy. Od té doby neučinil žalovaný v řízení žádný další úkon.
29. Krajský soud dospěl po zhodnocení popsané procesní situace v posuzované věci k závěru, že s ohledem na souběžně vedené řízení o žádosti žalobce se nejedná o zcela jednoduchou (typizovanou) věc vydání zaměstnanecké karty, avšak současně podle soudu tato věc nevykazuje znaky mimořádné právní ani skutkové složitosti. Zákonná lhůta 60 dnů pro doplnění zjištění skutkového stavu po vrácení věci žalovanému se tudíž jeví v posuzované věci jako lhůta dostatečná. Komise však, ačkoli o opatření proti nečinnosti rozhodovala v dubnu 2025, tj. poté, co již žalovaný více než dvojnásobně překročil 60denní lhůtu plynoucí mu od právní moci kasačního rozhodnutí, poskytla žalovanému pro rozhodnutí lhůtu dalších 60 dnů. Po 10 měsících trvání správního řízení tak Komise stanovila žalovanému stejnou

lhůtu, v jaké mu zákon ukládal realizovat celé správní řízení, což NSS (viz výše) označil za akceptovatelné jen ve výjimečných případech. Krajský soud však v posuzovaném případě neshledal žádné výjimečné okolnosti, které by stanovení takové lhůty ospravedlňovaly, přičemž ani žalovaný ve vyjádření k žalobě žádné takové okolnosti netvrdil.

30. Krajský soud proto uzavírá, že poskytnutí lhůty k odstranění nečinnosti, která odpovídá nejdelší zákonem dovolené lhůtě pro provedení celého správního řízení od jeho počátku do konce, po deseti měsících jeho vedení, nadto bez jakéhokoli odůvodnění, bylo zjevně nepřiměřené. Jelikož se žalobci nedostalo opatřením proti nečinnosti účinné ochrany, byla v daném případě splněna podmínka bezvýslednosti vyčerpání prostředku opatření proti nečinnosti, přestože v době podání žaloby k soudu ještě neuplynula lhůta stanovená v opatření proti nečinnosti k vydání rozhodnutí ve věci. Z těchto důvodů má soud za to, že žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředky ochrany dle § 79 odst. 1 s. ř. s. již ke dni podání žaloby a žaloba tak je od počátku přípustná.
31. Současné je žalobě důvodná. Komise v posuzované věci dospěla k závěru, že žalovaný je nečinný a vyhověla návrhu žalobce na uplatnění opatření proti nečinnosti, tudíž je nečinnost žalovaného presumována a správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat ani se zabývat materiálním korektivem vyjádřeným v § 71 odst. 5 správního řádu, dle kterého se nedodržení lhůt nemůže dovolávat ten účastník, který je způsobil (rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, č. 2785/2013 Sb. NSS). Žalovaný ostatně netvrdil, že by se na překročení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí žalobce podílel, přičemž tomu nenasvědčuje ani obsah správního spisu.
32. Žalovaný doposud o žádosti žalobce nerozhodl a soud nehledal důvody, které by takový postup ospravedlňovaly. Obrana žalovaného spočívající v paušálním tvrzení, že nečinný nebyl a že v řízení prováděl nezbytné úkony za účelem vyřízení žádosti, nemůže obstát. Nadto není podstatné, zda žalovaný učinil některé dílčí úkony, ale zda vydal rozhodnutí o žádosti v zákonem stanovené lhůtě (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2017, č. j. 10 Azs 202/2017-52, odst. 15). To se však nestalo.

III. Závěr a náklady řízení

33. Z uvedených důvodů soud žalobě podle § 81 odst. 2 s. ř. s. vyhověl a uložil žalovanému povinnost vydat v předmětné věci meritorní rozhodnutí do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
34. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalovanému uložil povinnost nahradit procesně úspěšnému žalobci jím důvodně vynaložené náklady řízení, které spočívají v jím zaplaceném soudním poplatku ve výši 2 000 Kč, a dále v nákladech na zastoupení žalobce advokátkou. Tyto náklady tvoří odměna za poskytnuté úkony právní služby podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to za přípravu a převzetí zastoupení, podání žaloby a podání repliky k vyjádření žalovaného podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, přičemž za každý úkon náleží zástupkyni žalobce odměna podle § 7 bod 5 a § 9 odst. 5 advokátního tarifu ve výši 4 620 Kč, tj. celkem 13 860 Kč, dále paušální náhrada výdajů ve výši 450 Kč za každý úkon právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, tj. celkem 1 350 Kč. Celkové náklady žalobce tak činí 17 210 Kč (2 000 + 13 860 + 1 350).

35. K náhradě nákladů řízení soud stanovil žalovanému přiměřenou lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, **může** oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 1. července 2025

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu